

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

ANDRÉ CORTHIS

“Αν θέλεις να σου πω μιαν ιστορία της πατρίδας μου της Ισπανίας, μου είπε η Λόλα κτυτώντας τη φωτιά που έτριζε στο τζάκι και σφίγγοντας τα χέρια της γύρω από τα γόνατά της, πρέπει ν’ ακούσεις αυτή που μου διηγήθηκε τον περασμένο χειμώνα η άρραγονέζα παραμόνα μου, όταν είχα πάει να την δω στην πατρίδα της. Καθόμαστε εκείνο το βράδυ στην κάμαρα που βρισκόταν το τζάκι· η κάμαρα ήταν μικρή και κατάμαυρη απ’ τον καπνό, χωρίς παράθυρα με μιὰ μόνο τρύπα στο ταβάνι για να φεύγει ο καπνός. Η φωτιά ήταν σπύ μιση, πάνω στο πάτωμα. Βρισκόμαστε εκεί καθισμένοι σ’ ένα ξύλινο πάγκο.

Μπρός στα πόδια μας έβραζε μέσα σὲ μιὰ μικρὴ χύτρα μιὰ πέρδικα. Ὁ ἀέρας σφύριζε με μανία γύρω ἀπὸ τὸ παλιὸ σπῆτι που ἔφερε τὰ οὐκόσμημα εὐγενῶν και ποὺ δὲν κατοικεῖται οἴμηρα παρὰ ἀπὸ φτωχοὺς ἀνθρώπους.

Ζούσε, λοιπόν, σ’ ἓνα γειτονικὸ χωριὸ μιὰ φτωχὴ κόρη που ἐπειδὴ εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της καθόταν σὲ μιὰ χαλασμένη κάμαρα ἐνὸς παλιοῦ μύλου, ὁλομόναχη μέσα στὰ χωράφια. Γιὰ νὰ κερδίσει τὸ ψωμὶ της κουβαλοῦσε νερὸ στὰ διάφορα σπίτια τοῦ χωριοῦ και τὴν ἔβλεπε ἀπ’ τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ ν’ ἀνεβοκατεβαίνει τὸ ἄγριο μοναστὶ που ἔβγαζε σπὴν πηγή.

Τὸ σῶμα της εἶχε μιὰ περιουσιὴ χάρι και τὸ πρόσωπό της ἦταν ὄμορφο και σοβαρὸ· σ’ ὅλα τὰ σπῆτια που κουβαλοῦσε νερὸ πολλοὶ νέοι τρελλοινοῦσαν νὰ κουνεντιάζουν μαζί της. Μὰ δὲν ἄκουγε κανένα και περιφρονῶσε τοὺς πειτὸ θαρραλέους, που πολλὰς φορὲς της ζήτουσαν και ουνγάμ.

Μ’ ἄλλο τοῦτο βροῦθηκαν δυὸ που δὲν βιάστηκαν ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους σ’ αὐτὴ: Ὁ Μιγκὲλ Σανθὸ που ἦταν πλούσιος κ’ εἶχε πολλὰ χωράφια κοντὰ στὸ ποτάμι και Ὁ Φελίππε Ἀλκομπάκα.

Ὁ τελευταῖος ζήλευε τόσο που ἀποφάσισε νὰ ἐκδιπθῆ τὸν ἄλλον που ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη ἀγάπη για τ’ ὄμορφο φτωχὸ κορίτσι και στὸν ὁποῖο ἡ Πία ἔδειχνε κάποιον συμπάθεια.

Ὁ Μιγκὲλ ἦταν μοναχογιὸς μιᾶς χήρας και ἡ μητέρα του στραβὴ και μισοπάληρη δὲ μπορούσε νὰ τὸν ἐπιβλεπῆ σὲ τίποτε. Τοῦ ἄρεσε ἡ ὄμορφη Πία που δούλευε τόσο πολὺ και δὲν ἤθελε νὰ γελᾷ σὲ κανένα. Σκέφτηκε δυὸ βρομάδες, τὸ ἀποφάσισε και τὸ ἀπόγευμα ὅταν τοὺς ἔφερε νερὸ στὸ σπῆτι, τὴ χαιρέτησε και σπώθηκε νὰ τὴ βοηθήσει για ν’ ἀδειοῖσι τις στάμνες της στὸ πιθάρι. Ἐκείνη τὸν κῆταξε κατὰματα, τοῦ χαμογέλασε και κουνεντιασε λιγάκι μαζί του καθὼς κατέβαιναν τὴ σκάλα.

Κατὰ τὸ βράδυ γυρίζοντας ἀπὸ τὰ χωράφια, πίσω ἀπ’ τὸ φτωχὸ μινουάρι του πέρασε μπρὸς ἀπ’ τὴν πηγή. Ἡ Πία βρισκόταν ἐκεῖ μαζί με ἄλλες γυναῖκες· κτυάχτηκαν, και τὸ βλέμμα αὐτὸ τὸ γρήγορο ἔκαμε ὄλες τις ἄλλες νὰ μονομορφοῖζον και νὰ κακολογοῦν. Κι’ οἱ δυὸ τους τὸ κατὰλαβαν και γέλασαν.

Ἐτοῖ ἄρχισε νὰ γεννιέται μιὰ θεουρὴ ἀγάπη μεταξὺ τους.

Ὁ Μιγκὲλ δὲν ξαναπαῖνε νὰ χορέψῃ τὴν Κυριακὴ σπὴν πλατεῖα προτιμῶντας νὰ πηγαίνει περιπατο στὸν ἐλαιωὸ δῆρω τὸν ἔβλεπαν τὰ κορίτσια κ’ ἔλεγαν ἀνεμεταξὺ τους:

— Τὸν μάγεψε λοιπὸν αὐτὴ ἡ Πία; Ἡ Πία μάγεψε τὸν πλούσιο Μιγκὲλ τὸ γινὸ της χήρας;

Και Ὁ Φελίππε Ἀλκομπάκα τοὺς ἀπαντοῦσε:

— Δὲν ἔχετε ἀδικὸ νὰ μιλάτε ἔτσι, ὠραίες μου· αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ διὸ Ὁ Μιγκὲλ εἶνε μαγεμένος, γιατί ἔπλεσε θύμα αὐτῆς της μάγισσας. Και καλὰ θὰ κάνουμε νὰ φυλαγῶμαστε γιατί τὸ κακὸ μπορεῖ νὰ λέει και πάνω μας.

Ὁ θόρυβος διὸ ἡ Πία ἦταν μάγισσα ξαπλώθηκε γρήγορα σ’ ὄλο τὸ χωριὸ. Ὁ Φελίππε ἐξακολουθοῦσε νὰ λέει διὸ τὴ νύχτα μεταμορφωνόταν σὲ μιὰ μεγάλη κίτρινη σκόλλα και γύριζε στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ.

Και σ’ ἀλήθεια οἱ νέοι, που κάθε Σάββατο βροδὺν τραγουδοῦσαν κάτω ἀπ’ τὰ παράθυρα τῶν ἀγαπημένων τους ἔρωτικά τραγούδια, εἶχαν δεῖ πολλὰς φορὲς νὰ τρέχῃ και νὰ χ νεται στὰ

χωράφια μιὰ μεγάλη κίτρινη σκόλλα. Και τ’ ὁμολόγησαν.

Τὸν καιρὸ που ἔλεγαν αὐτὰ μιὰ ἀρρώστεια ἔπλεσε πάνω σπὴς ἔλπες κ’ οἱ καρποὶ μαράθηκαν πάνω στὰ ξεραμένα κλωνιά. Αὐτὸ προμήνυε σ’ ὄλους ἓνα βαρὺ χειμῶνα πράγμα που τοὺς ἔκανε ν’ ἀναστατωθοῦν.

Τὸ μικρὸ χωριὸ, τὸ χτισμένο πάνω σὲ βόρεια, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμο ἔγινε ἄνω-κάτω. Ὁ Φελίππε ἔριχνε ὄλα τὰ κακὰ πάνω σπὴν Πία κ’ ἔλεγε διὸ τοὺς ἐκδικιέται. Μερικοὶ ἔσφιγγαν τις γροθιές τους και σκεπτόντουσαν ἂν ἔπλεσε νὰ της ἐπιτρέπουν σ’ ἀλήθεια νὰ κἀνη τις μαγειές της. Και τὸ χειρότερο ἦταν διὸ ἀρχίζαν νὰ ψοφοῦν και οἱ κατσίκες, κ’ ὁ θυμὸς τῶν χωρικοῦ δὲν εἶχε ὄρια.

— Ἐκδικιέται, ἐκδικιέται, ἔλεγε και ξανάλεγε ὁ Φελίππε φοβισμένος κ’ ὁ ἴδιος.

Ἐνα βράδυ που βρισκόταν με τοὺς ἄλλους νέους, καθὼς γυρίζαν ἀργὰ στὰ σπίτια τους, σπὴ γυνίκα ἐνὸς μικροῦ δροῦμου εἶδαν τὴ μεγάλη κίτρινη σκόλλα που ἔρχόταν ἀπὸ πίσω τους κ’ ἔμοιαζε νὰ τοὺς ἀκολουπῆ.

— Ἡ μάγισσα! ξεφώνησαν και σταθήκαν πλάι στὸν τοῖχο.

Πειτὸ γενναῖος ἀπ’ τοὺς ἄλλους και πειτὸ μοχηρὸς ὁ Φελίππε τράβηξε τὸ μαχαίρι ἀπ’ τὴ ζώνη του και σημάδεψε τὴ σκόλλα τόσο καλὰ που τὸ ζωὸ χτυπημένο με δύναμη ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ και χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἔτρεξε πρὸς τὰ χωράφια ἐνῶ ὄλοι ἔτρεχαν ἔσπισω του. Στὸ φῶς ἐνὸς φαναριοῦ που ἦταν κρεμασμένο στὸ γωνίον ἐνὸς σπιτιοῦ εἶδαν τὸ αἶμα νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ δονουχημένου ζωῶ. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ μῦλο, χάρηκε.

— Καλὰ, ἔκαμε ὁ Φελίππε. Ἐνα σπῆριο ἡ Πία παραπονιέται για τὴν πλάτη της θὰ μποροῦσιε νὰ καταλάβουμε, ὑποθέτω, πῶς δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γι’ αὐτὴ τὴ δουλειά.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φελίππε τὴν περιέμενε σπὴν πηγή, μιὰ τοῦ κάκου. Κι’ οἱ ἄλλες γυναῖκες ἀδικα τὴν περιέμεναν· μερικὲς μάλιστα λιγώτερο ἐσπλαγχνικὲς μὰ πολλὲ περιέμενε πηγὴν μέχρι τὸ μῦλο και ὁἱ ξαναγύρισαν ἔλεγαν πῶς εἶδαν τὴν Πία στὸ κρεββάτι χωρὶς νὰ τοὺς πῆ τι εἶχε. Αὐτὰ τὰ νέα σχετιοθηκαν με ὄσα εἶχαν γινεῖ τὴν περασμένη νύχτα τὸ χωριὸ ἀνπουχόταν κ’ ὁ Φελίππε με τὴν παρέα του ἦσαν τρομαγμένοι κ’ ἐνθουσιασμένοι μαζί.

— Και πῶς σὰς φαίνεται ἡ ἀπουσία τοῦ Μιγκὲλ; ρώτησε κάποιος.

— Πραγματικὰ ὁ Μιγκὲλ εἶχε φύγει τὴν περασμένη νύχτα για τὸ Λερίντα χωρὶς νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα. Αὐτὸ τοὺς ἔκανε ν’ ἀνπουχόσουν περισσότερο.

Πέρασαν ἡ Κυριακὴ κ’ ἡ Δευτέρα κ’ ἡ Πία δὲν φαίνόταν. Κανεὶς ὄμως δὲν τολμοῦσε νὰ πᾶν στὸν παλιὸ μῦλο. Ἐβλεπαν τις ξερὲς ἔλπες νὰ τις ξεροζιζώνῃ ὁ ἄγριος ἀέρας ἐνῶ συχρόνως οἱ σαῦλοι τους ἔμεναν ἀδειοι. Ἡ μανία τῶν χωρικοῦ ὄλοένα και μεγάλωνε και τὸ τρίτο βροδὺν ἦρθε σ’ ὄλους τὸ κεφάλι ἡ ἰδέα νὰ κάψουν τὸ μῦλο οἰσουργοι πῶς ἡ Πία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ σὴν τροματισμένη που ἦταν. Κατὰ τὰς ἔντεκα τὸ βράδυ μερικοὶ ἄντρες κατέβηκαν οἱγὰ πρὸς τὸ μῦλο, φέρνοντας σπὴς πλάτες τους φορτωματα ἀπὸ ξεροκλαδα που τὰ ἔβαλαν μπρὸς σπὴν πόρτα· μάζεψαν κ’ ἄλλα και τᾶβηλαν σπὴν ἀποθήκη. Οἱ γυναῖκες παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακρὰ τὴ σκηνή. Πέρασε λίγη ὥρα κ’ ὕστερα φάνηκε μιὰ μεγάλη λάμψη χωρισμένη σὲ δυὸ κατακόκινες γλώσσες. Ἀμέσως πῆρε φωτιά ἡ στέγη που ἀπ’ τὴν πολυκακρία εἶχε μισοσπῆσει. Τότε ἄκουσαν ν’ ἀνοιγῇ ἓνα παράθυρο και φάνηκε ἡ Πία ὡχρὴ ἀπὸ τὸν τρέμο της. Φορῶσε ἓνα φιλὸ ποικαμάκι και καλοσοῦσε βεβήλια· με σὴν εἶδε τοὺς ἀνθρώπους γύρω ἀπ’ τὸ σπῆτι της τὰ κατὰλαβε ὄλα και ὡπάσε. Ἀμφέβαλλε μιὰ στιγμὴ, ὕστερα ἀνέβηκε στὸ παράθυρο κ’ ἀφέθηκε νὰ πῆσι.

— Φεύγει, φεύγει! σὲβλιασαν.

Μὰ ἡ Πία δὲν κουνιόταν κ’ ἔμενε ξαπλωμένη κατὰ γης. Ὁ ἀέρας δὲν ἔφερενε τίς φλόγες ἀπ’ αὐτὸ τὸ μέρος κ’ εἶδαν πῶς

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
 ΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ ΦΘΗΝΓΑΤΕΣ
 Ο ΤΟΜΟΣ ΔΡΑΧ. 12

ΤΑ ΞΕΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στόν δικηγόρο κ. Σ.. παρουσιάζεται ο γείτονάς του ξενοδόχος :
— Κύριε Σ., όταν ένας σκύλος κάμη ζημία σ' έναν άνθρωπο, ο κύριος του σκύλου χρωστάει να τόν αποζημιώσει ;
— Μάλιστα.
— Τότε σάς παρακαλώ να μου πληρώσετε τρεις δραχμές για ένα κοτόπουλο ψητό που μ' άρπαξεν ο σκύλος σας από τὸ μαγειρείο !
— Καλά, να τις πληρώσω, μὰ καί σὺ κάνεις να μου δώσεις πέντε φράγκα για τὴ συμβουλή που μου ζήτησες τώρα. Λοιπὸν φέρε ἀκόμη 2 φράγκα για νὰ ξοφλήσης !

Τέσσερα πράγματα πρέπει να ζητάμε ἀπ' τὴν γυναίκα :
— Νὰ ἔχη τὴν ἀρετὴ στὴν καρδιά της.
— Τὴν σεμνότητα ἐπὶ τοῦ μετώπου.
— Τὴν γλυκύτητα ἐπὶ τῶν χειλέων.
— Τὴν ἐργασία εἰς τὰς χεῖρας.
Στὸ θέατρο ὁ κ. Σ. θέλοντας νὰ βλέπῃ καλὰ τὴν παράστασι σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι του καὶ μένει ὀρθός. Ὁ ὀπισθὲν τοῦ καθήμενος τὸν παρακαλεῖ νὰ καθῆσθαι κάτω.
— Καθίστε, παρακαλῶ, Κύριε...
— ὦ ! εὐχαριστῶ, ἀποκρίνεται ὁ Σ., δὲν κουράζομαι καθόλου !.

— Ἄχ, κερά Κώστα, δὲν ξέρεις τί κακὸ μού συνέβηκε χθές ! Πέφτ' ὁ Νίκος μου ἀπὸ τὴν σκάλα κάτω καὶ χτυπάει τὸ κεφάλι του ἀπάνω σὲ μὰ γλάστρα...
— Χριστὸς καὶ Παναγὰ !
— Αὐτὸς δὲν ἔπαθε τίποτε, δηλαδή, μὰ μού 'σπασε ἡ γλάστρα !
Ἡ γυναίκα που ἀγαπάει τὴν πεθερὰ της, λατρεύει τὸν σύζυγό της. Κατεφυγμένος

τὰ γυνὰ ὁμοφρα μπράτσα της ὅπως καὶ οἱ ὦμοι της δὲν ἔφεραν καμμιὰ πλῆγη. Ὅλοι ἀποροῦσαν καὶ σὺν ἀπώθησε κ' ἀνοίξε τὰ μάτια της ἔτρεξαν νὰ τὴν ρωτήσουν τὴν αἰτία τῆς ἀρρωστίας της. Μὰ δὲν εἶχε δύναμι νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ καὶ τοὺς εἶπε νὰ περιμένουν ὡς τὴν ἀγνή. Ὑστερα ἔφυγε οἰγὰ - οἰγὰ πρὸς τὸ χωριὸ χωρὶς κανεὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ πίσω πῆγαιναν ὅσοι εἶχαν βάλει τὴ φωνιά.
Σὲ λίγο βῆκε ὁ ἥλιος κ' ἀκούστηκαν τὰ κουδουνάκια τοῦ λεωφορείου ποὺ ἔφευγε τοὺς ταξιδιώτες ἀπ' τὸ σταθμὸ ποὺ ἦταν ὡς τρεῖς ὥρες μακριὰ ἀπ' τὸ χωριὸ. Στάθηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου καὶ κατέβηκε ὁ Μιγκέλ, μὲ τὸ πρόσινο παλτὸ του ριγμένο στὴς πλάτες του.
Ἀξαφνα βλέποντας τὴν Πία οὐ τί κατόπισαι βρισκόταν καὶ τόσο κόσμο ζοπιῶ της, τρώμαζε. Ἐτρεξε κοντὰ της μὰ ἡ Πία τὸν σταμάτησε :

— Μιγκέλ... ὦ ! Μιγκέλ ! προοῦ νὰ μὲ πλησιάσης καὶ γιὰ νὰ μὴ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι σοὺ ἔκανα κακὸ πὲς τους τὶ σοὺ ὀρκιστῆκα τὸ βράδυ ποὺ ἔφευγες...
Κι ὁ Μιγκέλ φώναζε γιὰ ν' ἀκουσθῆ ἀπ' ὄλους :
— Ἠλίθιοι... Πόσο ἠλίθιοι καὶ χοντροκέφαλοι εἴστε... Ἀπὸ καιρὸ τώρα καταλάβαινα εἰς πονηρὰς ἐφευρέσεις σας καὶ τὴν κακία σας. Σὺν ἐταξιδεύου στὴ Λερνίτα ἔτρεμα ποὺ ἄφωνα μόνη της τὴν Πία, τὴν ἀγαπημένη μου γυναικούλα... Καὶ γιὰ νὰ μὲν ἦσυχος μού ὀρκιστῆκε πὲς δὲν θὰ ξανὰβγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι της λέγοντας πὲς ἦταν ἀρρωστῆ. Καὶ τελειώνοντας αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ ρωτώντας τὴ τι τῆς ἔκαναν.
— Σὲ μένα τίποτε, τοὺ ἀποκρίθηκε, μὰ οκότωσαν τὸ φτωχὸ μου σκυλι τὴν Πάκα ποὺ ἄφωνα νὰ βγαίνῃ τὴ νύχτα γιὰ νὰ μὴ τὴ χτυπήσουν.
Τότε ὅλοι γύρισαν στὰ σπῆτια τους χωρὶς νὰ βγάλουν μιλιά. Πίσω ἀπ' ὄλο αὐτὸ τὸν κόσμο τὸν μεταμελημένο ἐρχόντουσαν οἰγὰ - οἰγὰ ἀγκαλιασμένοι ὁ Μιγκέλ καὶ ἡ Πία ποὺ τὴν εἶχε οκεπάσει μὲ τὸ πρόσινο παλτὸ του.

— Καθὼς βλέπετε, ἐξακολούθησε ἡ Λόλα, ἡ Πία προτιμοῦσε νὰ καπ μέσα στὸ σπῆτι της παρὰ νὰ παραβῆσθαι τὸν ὄρκο της. Ἴσως στὸν κόσμο ὑπάρχουν πολλές ἱστορίες ἀγάπης, μὰ αὐτὲς ποὺ διηγούνται στὴν πατρίδα μου, τὴν Ἰσπανία εἶνε ἡ καλύτερες ἀπ' ὄλες !...
Μετφρ. Π. Χ. Μεντζελοπούλου

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΣΚΥΛΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ

[Πὼς διενεργεῖται τὸ λαθρεμπόριο. - Τὰ τεχνάσματα τῶν λαθρεμπόρων. - Πὼς γυμνάζουν τὰ σκυλιὰ τους. - Ἡ ἱστορία τοῦ «Πονηροῦ». - Πὼς ἐπλούτισε τὸν κύριό του. - Ἡ ἐπικήρυξις του. - Πὼς ἐπέρασε γιὰ πρόβατο. - Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμάξι τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ. - Τὸ ἥρωικόν του τέλος.]

Μεταξὺ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς ἐπενόησαν οἱ λαθρέμποροι πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν φυλάκων τῶν τελωνείων, εἰναικαὶ ἡ εἰσαγωγή τῶν λαθρεμπορευμάτων διὰ σκύλων, τοὺς ὁποίους μορφῶν πρὸς τὸν αὐτὸ καταλλήλως. Στὰ βόρεια σύνορα τῆς Γαλλίας ἐφευεῖθη ἐσχάτως ὑπὸ τῶν τελωνοφυλάκων ἕνα σκυλιὸ τὸ ὁποῖο ἔφερε ἐπάνω του ἰκανὸ ἀριθμὸν ποῦρων, μετὰ μεγίστης δεξιότητος ἀποκεχυμμένων. Οἱ λαθρέμποροι εἶχαν κοιμῆσαι ἐντελῶς τὸ ζῶον ἀπὸ τῶν ἰσχύων μέχρι τῆς ὀμοπλάτης, ἀφῆκαν δὲ ἀνέπαφον τὸ τρίχωμα τοῦ ὑπολοίπου σώματος. Τὸ μέρος ὅμως ποὺ ἐκοίμωσαν ἐσεκέλασαν μὲ δερμα, φέρον τεχνητὸν τρίχωμα, ὅμοιο μὲ τὸ τοῦ σκύλου. Κάτω ἀπὸ τὸ δερμα αὐτὸ ποὺ δὲν διεκρίνεται καθόλου γὰρ πρόσθετο, ἦσαν κρυμμένα τὰ λαθραῖα ποῦρα.

Οἱ κατὰ τὰ μέρη αὐτὰ λαθρέμποροι, ὀνηροῦνται θαυμασίως ἀπὸ τοὺς σκύλους, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐξυπνοὶ καὶ γρήγοροὶ στὰ πόδια σύμμαχοί τους. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν, ὡς γνωστόν, ὀξύτητα καὶ τὴν δσφρησιν καὶ τὴν ἀκοὴν καὶ εἶνε πολὺ εὐρωστα. Μὲ τὰ προσόντα αὐτὰ κατορθώνουν νὰ διαφεύγουν μὰ χαρὰ ἀπ' τοὺς τελωνοφυλάκας.

Οἱ σκύλοι αὐτοὶ υποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέρην διδασκαλίαν, γιὰ νὰ μάθουν νὰ μεταβαίνουν ἀπὸ ἕνα ὄριον εἰς ἄλλο εὐρισκόμενον ἀπὸ Βέλγιο, εἰς ἔτερον, εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους καὶ τανάπαλιν. Κατὰ τὰς πορείας αὐτὰς πρέπει νὰ ἀποφεύγουν πᾶσαν συνάντησιν μὲ τοὺς τελωνοφυλάκας καὶ χωροφυλάκας. Γι' αὐτὸ αἱ λαθρεμπορικαὶ ἐκστρατεῖαι γίνονται μόνον τὴν νύχτα ἢ κατὰ τὴν χαραυγὴν. Οἱ φέροντες τὰ λαθραῖα σκύλλοι ἀποφύγουν ἐπὶ πλεόν τοὺς γνωστούς δρόμους καὶ ἀκολουθοῦν ὀρισμένους ἀτραπούς, γνωστὰς σ' αὐτοὺς μόνον καὶ τοὺς λαθρεμπόρους. Προικισμένοι μὲ ὀξύτητα δσφρησιν, δὲν προχωροῦν παρὰ ἀφοῦ πεισθῶν, ὅτι τίποτε τὸ ὑπολοιπὸ δὲν ὑπάρχει στὸ δρόμῳ τους. Ὁ κύριος τοῦ σκύλου λαθρέμπορος γιὰ νὰ τὸν συνηθίσαι στὶς ἐκστρατεῖαι αὐτὰς περὰ τὰ σύνορα καὶ πηγαινεὶ καὶ περιμένει σ' ἕνα σταθμὸν ἐκεῖ πλησίον. Ὁ σκύλος ἀφήνεται νησιτικὸς. Τὸν ὀδηγεῖ στὸν κύριό του ἀπὸ μυστικῶς δρόμους ἕνας ἄλλος λαθρέμπορος. Ὅταν φθάσουν στὸ σταθμὸν ὁ κύριος τοῦ σκύλου τοῦ δίνει νὰ φάγῃ. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται πολλές φορὲς κ' εἶται συνηθίζει νὰ πέρῃ κρυφῶς δρόμους πρὸς συνάντησιν τοῦ κυρίου του. Ὅταν συνηθίσαι καὶ σ' αὐτὸ ὁ σκύλος, τὸν μαθαίνουν ν' ἀποφεύγῃ τοὺς τελωνοφυλάκας καὶ χωροφυλάκας. Πρὸς τοῦτο διάφοροι λαθρέμποροι γίνονται ὡς τελωνοφυλάκες καὶ ἀστυνομικοὶ, παραφυλᾶν στὸ δρόμῳ ποὺ θὰ περάσῃ τὸ σκυλι καὶ τοῦ ῥιχνονται μὲ ζύλα, μὲ πέτρες, μὲ πυροβολισμούς. Ἐτοὶ ὁ σκύλος ἔξεραι στὸ ἐξῆς καὶ ποῦ δρόμῳ πρέπει νὰ πάρῃ καὶ ποῦ πρέπει νὰ συναντήσῃ τὸν κύριό του, ἔξεραι ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγῃ τοὺς χωροφυλάκας. Εἶνε δηλαδὴ τελειοποιημένος. Καὶ τὸ λαθρεμπόριον διενεργεῖται πλέον θαυμασία.

Στὴν πόλιν Μαβὲς θυμοῦνται ἀκόμη ἕνα τετραπέρατο σκύλο, «Πονηρὸν» καλούμενον, ὁ ὁποῖος σὲ διάστημα ὀλίγου χρόνου ἐπλούτισε τὸν κύριό του, φτωχὸ ἄνθρωπο, ὅστις μὲ μὴς κατάρθωνε πρὶν νὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του. Ὁ κύριος τοῦ «Πονηροῦ» γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ τῆς πεινάς ἀπεράσισε στὸ τέλος νὰ κάμῃ τὸν λαθρέμπορο καὶ ἐγύμνασε πρὸς τοῦτο καταλλήλως τὸ σκυλι του. Ἐτοὶ κατάρθωνε νὰ εἰσάγῃ στὴ Γαλλία θαντέμια καὶ ἄλλα εἶδη λαθρεμπορικῶς. Τὰ πρῶτα χρημάτα γιὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ αὐτοῦ τὰ θανείσθηκε. Ἀλλὰ ἡ δουλειὰς τὸν πῆγαν πολὺ καλά. Ἡ πρώτη του ἀπέπειρα ὑπῆρξεν εὐτυχῆς καὶ καρποφόρος. Τὴν ἐπανάλαβε λοιπὸν καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια ἀπόχτησε σπῆτι, ἀμπέλια, χωράφια, ἀμάξια !... Μὴ νομῖσατε ὅμως πὲς ὁ πλοῦτός του τὸν ἔκαμε πειὸ φρόνιμο. Ἀντιθέτως ἐξακολούθησε τὸ λαθρεμπόριον ὡς του μὲ μέρη οἱ τελωνοφυλάκες εἰδοποιήθησαν καὶ ἡ κεφαλή του «Πονηροῦ» ἐπεκηρύχθη ὅπως γίνεται καὶ γιὰ τοὺς ληστές. Ἐνέδρες λοιπὸν ἐστέθησαν καὶ ἀγριοὶ ἀγῶν πονηρίας ἄρχισαι νὰ διεξάγεται μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν τελωνοφυλάκων. Ὁ «Πονηρὸς» εἶχε λευκὸ τρίχωμα. Εἶχαν δοθῆ λοιπὸν τὰ χαρακτηριστικά του σ' ὄλους τοὺς τελωνοκακῶς σταθμούς. Ὁ κύριός του τὸν ἔβραψε τότε μαῦρο, κατόπιν καστανὸ, γριζῖο, ἀσπρόμαυρον ! Συγχρόνως καὶ ὁ «Πονηρὸς» ἀνέπτυξε μεγίστην δεξιότητα, ὅπως προφυλάσσεται. Κάποτε πέρασε τὰ σύνορα μαζὺ μ' ἕνα κοπάδι προβάτων, ἐκληφθεὶς κ' αὐτὸς γιὰ πρόβατο. Ἄλλοτε πάλι ἐταξίδεψε τρέχοντας διαρκῶς κάτω ἀπὸ ἕνα ὄχημα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐβέβαιαι ἕνας... τελωνιακὸς ἐπιθεωρητής ! Ὁ σπάνιος αὐτὸς σκύλος εἶχε τίλος τραγικώτατον θάνατον. Καταδιωκόμενος μὰ ἡμέρα ὑπὸ τῶν τελωνοφυλάκων, θέλησε νὰ διαβῆ τὸν Σκάλδην κολυμπώντας γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ἀλλὰ πληγώθηκε ἀπὸ μὰ σφαίρα καὶ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῆς ὀθῆς τοῦ ποταμοῦ. Γενομένης ἐρεῦνης εὐρεθήσαν ἐπ' αὐτοῦ θαντέλλες ἀξίας πλέον τῶν 15,000 φράγκων !

Ο Β'. ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Μὲ τὸ σημερινὸν φύλλον τὸ «Μπουκέτο» εἰσέρχεται εἰς τὸν τρίτον τόμον του. Ὁ δεύτερος τόμος τοῦ «Μπουκέτου», τόμος ὀγκώδης ἐξ 900 περίπου σελίδων, εἰκονογραφημένος, πλουσιώτατος, μὲ τὴν ἐκλεκτοτέραν ὕλην εἶνε ἤδη ἑτοιμος, χρυσόδοτος καὶ πωλεῖται ἀντὶ δραχμῶν 175. Εἶνε τὸ καλλίτερον βιβλίον τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κοσμήσῃ μίαν βιβλιοθήκην.